

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0720 van 21 oktober 2014
in de zaak 1213/0567/SA/4/533

In zake: mevrouw **Christine HIJSSELINCKX**, wonende te 9500 Geraardsbergen,
Resteleustraet 8

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 26 april 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 11 april 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen van 17 december 2012 verworpen.

De deputatie heeft aan de stad Geraardsbergen, hierna de aanvrager, een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het kappen van bomen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te 9500 Overboelare (Geraardsbergen), Resteleustraet en met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie B, nummer 0332f.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Bij arrest van 15 oktober 2013 met nummer S/2013/0238 heeft de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en werd de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de vierde kamer.

2.

Het schorsingsarrest van 15 oktober 2013 met nummer S/2013/0238 is aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 22 oktober 2013.

De verzoekende partij heeft met een aangetekende brief van 25 oktober 2013 tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend overeenkomstig artikel 4.8.19, tweede lid VCRO.

3.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

4.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 3 juni 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Mevrouw Christine HIJSSELINCKX die in persoon verschijnt samen met haar vertegenwoordiger de heer L.D.B., en mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

Op 4 december 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de aanvrager bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het kappen van bomen”*.

De aanvraag omvat het rooien van een 60-tal bomen langsheen de Resteleustraet.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan ‘Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem’ deels gelegen in woongebied en deels gelegen in parkgebied.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen verleent op 17 december 2012 een stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Beoordeling van de wettelijke bepalingen en de goede ruimtelijke ordening

De beoogde werken hebben een geringe omvang en zullen de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang brengen.

Screening belangrijke milieugevolgen

Het ontwerp komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I en II van de Europese richtlijn 85/337/EEG noch op de lijst gevoegd als bijlage I en II van het project m.e.r.-besluit. Bijgevolg dient geen milieueffectenrapport te worden opgesteld.

Het betrokken terrein is gelegen op een relevante afstand van een vogel- of habitatrichtlijngebied of enig ander relevant kwetsbaar gebied. De aanvraag is van die

aard dat er geen aanzienlijke milieugevolgen te verwachten zijn, zowel op het terrein zelf als in de omgeving van het project.

Watertoets

Overeenkomstig artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 en latere wijzigingen betreffende het integraal waterbeleid dient de aanvraag onderworpen te worden aan de watertoets. Het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2003 (BS 31/10/2006) en latere wijzigingen stelt nadere regels vast voor de toepassing van de watertoets. De aanvraag werd getoetst aan het watersysteem, aan de doelstellingen van artikel 5 van het decreet integraal waterbeleid, en aan de bindende bepalingen van het bekkenbeheersplan.

Het voorliggende project ligt niet in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat geen schadelijk effect wordt veroorzaakt.

...

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 25 januari 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het agentschap voor Natuur en Bos verleent op 4 maart 2013 volgend voorwaardelijk gunstig advies:

“...

Ruimtelijke bestemming

Parkgebied

Rechtsgrond

Dit advies wordt verstrekt door het Agentschap voor Natuur en Bos op basis van de volgende wetgeving:

Artikel 1, 9° besluit van Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot aanwijzing van de instanties die over een vergunningsaanvraag advies verlenen

Artikel 9, 2° besluit Van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het natuurdecreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (in het kader van wijziging van vegetatie en landschapselementen)

Bespreking stedenbouwkundige vergunning

De bomen mogen gekapt worden indien voorzien wordt in een kwalitatieve heraanplanting. Heraanplanten is noodzakelijk zodat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan.

Conclusie

Op basis van bovenstaande uiteenzetting verleent het Agentschap voor Natuur en Bos een gunstig advies indien overgegaan wordt tot heraanplanten met minstens evenveel bomen het eerstvolgende plantseizoen. Heraanplanten dient te gebeuren met een inheemse streekeigen boomsoort zoals veldesdoorn, zomereik,...

De bomen moeten minstens maat 12-14 hebben. De aanvrager neemt alle nodige voorzorgsmaatregelen met het oog op het welslagen van de nieuwe aanplant. Dit veronderstelt niet alleen een met zorg uitgevoerde aanplanting met kwalitatief degelijk

plantgoed, maar ook het gebruik van een steunpaal of wortelverankering en het aanbrengen van een bescherming tegen wild- en/of veevraat.

Bij uitval dient/dienen het eerstvolgende plantseizoen de opengevallen plaats/plaatsen terug te worden ingevuld. In ieder geval is de aanvrager er toe gehouden om op zijn perceel minstens evenveel nieuwe bomen tot volle wasdom te brengen.

Alle van nature in het wild levende vogelsoorten zijn beschermd in het Vlaams Gewest op basis van het Soortenbesluit van 15 mei 2009. De bescherming heeft onder meer betrekking op de nesten van deze vogelsoorten (artikel 14 van het Soortenbesluit). Bij het uitvoeren van werken in de periode 1 maart- 1juli moet men er zich van vergewissen dat geen nesten van beschermde vogelsoorten beschadigd, weggenomen of vernield worden. Als nesten in het gedrang komen dient u contact op te nemen met het Agentschap voor Natuur en Bos (...).

De vergunningverlenende overheid kan de vergunning slechts toekennen mits naleving van deze voorwaarden (artikel 16 §1 van het decreet betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu van 21 oktober 1997).

...

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 6 maart 2013 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

De verwerende partij beslist op 11 april 2013 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2. Motivering

De watertoets

Het terrein is niet gelegen in een recent overstroomd gebied of een effectief overstromingsgebied. Enkel het gedeelte gelegen in parkgebied is gelegen in een mogelijk overstromingsgevoelig gebied. Het ontwerp wijzigt noch de bebouwde, noch de onbebouwde oppervlakte, zodat er geen schadelijk effect voor de plaatselijke waterhuishouding te verwachten is en de doelstellingen van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid niet worden geschaad. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat voorliggende aanvraag de watertoets doorstaat.

De MER-toets

De aanvraag betreft het kappen van een 60-tal bomen.

Het gaat hier niet een project opgenomen in bijlage II bij de Richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (zgn. MER-richtlijn).

Gelet op het geen voorafgaat kan gesteld worden dat geen MER moet worden opgemaakt.

De juridische aspecten

De aanvraag is niet a priori in strijd met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

De afgifte van de stedenbouwkundige vergunning gebeurde via de reguliere procedure waarbij de aanvrager (de stad Geraardsbergen) aan zichzelf een vergunning verleende zonder dat een ander bestuursniveau of deskundige dienst nog een (bindend) advies dient te verlenen. Deze procedure is sinds kort mogelijk via het nieuwe besluit d.d. 20 juli 2012 van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000, tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, § 2, en artikel 4.7.1, § 2, tweede lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester (B.S. 13 augustus 2012) waarbij via artikel 4 van dit wijzigingsbesluit het besluit van 5 mei 2000 hoofdstuk III/1 wordt vervangen, en waarbij het nu voor het eerst mogelijk wordt dat vergunningverlenende overheden zichzelf een vergunning kunnen geven voor het vellen van bomen die geen deel uitmaken van een bos. Dit was voorheen niet mogelijk.

De goede ruimtelijke ordening

Naast het juridisch aspect dient elke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning beoordeeld in functie van de goede ruimtelijke ordening.

Voor het betrokken terrein gelden geen specifieke stedenbouwkundige voorschriften opgelegd door een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling zodat bij de beoordeling van onderhavig beroep naar de inpasbaarheid en verenigbaarheid met het woongebied geen concrete normen of verplichtingen kunnen worden gehanteerd.

Bijgevolg zijn de specifieke kenmerken en karakteristieken van de omgeving van het betrokken terrein doorslaggevend. Elke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning dient hierbij beoordeeld in functie van een verantwoorde stedenbouwkundige uitbouw van het betrokken gebied en in de context van het omliggende bebouwingsbeeld in toepassing van artikels 1.1.4. en 4.3.1. van de codex.

De Resteleustraart is gelegen in Geraardsbergen, tussen de Hoge Buizemont en de Gaverstraat. De Resteleustraart is een kronkelige weg met een parkachtig karakter, waarlangs verschillende hoogstammige bomen staan. De bomen zijn zeer beeldbepalend in het straatbeeld, mede door de ligging deels in parkgebied. Zij vormen een geheel en maken dat de straat een dreef karakter krijgt.

De aanvraag strekt ertoe alle bomen langsheen de straat, namelijk een 60-tal Japanse kerselaars, essen, berken, een spar en een catalpa te rooien. Er wordt door de gemeente geen enkele reden aangegeven voor het kappen van al deze hoogstammige bomen.

Artikel 16 §1 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbewoud en het natuurlijk milieu, bepaalt dat in het geval van een vergunningsplichtige activiteit de bevoegde overheid er zorg voor dient te dragen dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen.

In fase van beroep werd het verplichte advies van het Agentschap voor Natuur en Bos ingewonnen, het werd uitgebracht op 4 maart 2013. Het advies is gunstig en legt de voorwaarde op dat het eerstvolgende plantseizoen moet worden overgegaan tot heraanplanten van de Resteleustraart met minstens evenveel bomen, en met een inheemse streekeigen boomsoort zoals veldesdoorn of zomereik.

Het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos wordt bijgetreden.

Door het heraanplanten van evenveel bomen langs de straat worden de landschappelijke en ecologische waarden in stand gehouden en wordt het parkkarakter in het straatbeeld niet aangetast.

Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep niet voor inwilliging vatbaar is.

Stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend onder voorwaarde dat het eerstvolgende plantseizoen moet worden overgegaan tot heraanplanten van de Resteleustraet met minstens evenveel bomen van een inheemse streekeigen boomsoort zoals veldesdoorn of zomereik.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd met een aangetekende brief van 16 april 2013 betekend aan de verzoekende partij. Het verzoekschrift tot vernietiging, ingesteld met een aangetekende brief van 26 april 2013, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Verzoekende partij is woonachtig in de straat. Sedert 1986 woont verzoekende partij samen met haar gezin in de Resteleustraet nr.8. De straat is afwisselend omzoomd met voornamelijk essen en Japanse kerselaars. Ter hoogte van huisnummer 4 staat een groep berken. De essen, berken en Japanse kerselaars zijn samen opgegroeid met de bomen en aanplantingen in de privétuinen en vormen een coherent en homogeen geheel. Langs onze zijde van de straat staan er 5 prachtige essen die we in de loop der jaren, tot de overname van de straat door de stad, met de nodige zorgen hebben omringd en werden behandeld door professionele boomverzorgers.

Met hun rechte statige stammen en brede kruinen spannen ze de kroon in onze leefomgeving. Ik schat dat ze om en bij de 65 jaar zijn wat jong is voor dergelijke boom aangezien hij wel 250 jaar kan worden. Ze zijn dus zeker niet kaprijp zoals beweerd wordt door het stadsbestuur [stuk 4]. Dat ze nog in goede staat zijn wordt bevestigd door het verslag van een bomenexpert [stuk 12]. Met hun diepliggende wortels reiken ze tot aan de watertafel en het hout is zeer elastisch wat ze veer- en buigkracht geeft in de wind.

Men mag dus concluderen dat een es een sterke boom is. In de periode van 27 jaar dat we hier wonen is er nog geen enkele omgewaaid, zelfs niet in de jaren 1989 en 1990 toen ze zeer zware stormen moesten trotseren. In hun schaduw groeien schaduwminnende planten van de lente tot de herfst Een lust voor het oog voor wie het wil zien. Ze geven onderkomen aan talrijke vogels, eekhoorns en insecten. In de zomer geven ze, samen

met de kruinen van de Japanse kerselaars de nodige verkoeling, ook aan het wegdek wat de sleet afremt. In de winter beschermen ze ons tegen de laagste temperaturen. Is het dan te verwonderen dat onze straat een trekpleister is voor wandelaars en fietsers?

Het bladerdek van grote bomen zijn CO₂-vreters. Het is wetenschappelijk bewezen dat de hoeveelheid CO₂-uitstoot van 1 auto geassimileerd wordt door een boomkruinoppervlakte van 25m².

Sedert 2002 zijn we geplaagd door stof- en lawaaioverlast door bedrijven op de Unal-site. Hoge bomen met grote kruinen zijn vangschermen voor geluid en stof. Als men bedenkt dat deze bomen zouden verdwijnen gaat de buffer die zij vormen in deze situatie volledig teniet en krijgen stof en lawaai zeker vrij spel op onze helling. Door het rooien van het bos van INBO palend aan onze straat, moeten we, qua lawaaioverlast, dagelijks de nefaste gevolgen aan den lijve ondervinden. Bovendien gingen waardevolle flora en fauna met het kappen verloren. Een dergelijke toestand kregen we te verduren door het kappen van een privaat bos van ± 60are grenzend aan onze achtertuin.

De aanplanting van kleine bomen die dan zagezegd niet in de weg staan, kan nooit alle voorgenoemde voordelen van grote bomen evenaren en zou in wanverhouding komen te staan met de bestaande beplanting van onze tuinen.

Drie essen zijn ter hoogte van het gerooide bos van INBO alleen komen te staan. Aangezien ze opgroeiden aan de rand van dat bos hangen hun hoge kruinen deels over de straat net zoals de Japanse kerselaars een eind verder. Toch zijn deze bomen mijn inziens niet ziek. Met adequate verzorging kunnen die bomen zich terug herstellen. Dit wordt overigens bevestigd in het verslag van de bomendeskundige [stuk 12]

Onze grote bomen bepalen de charme van onze straat, een van de mooiste van Geraardsbergen. Ze toveren onze straat om tot een bijna verborgen publieke tuin, een plaats van verwondering en verrassing voor wie het wil zien en begrijpen.

Hoelang nog moet de natuur wijken voor de eisen van de “moderne mens”. Hoelang nog moet de natuur wijken voor kortzichtige beslissingen zonder visie op lange termijn?

Deze problematiek moet in een breed perspectief benaderd worden. Het stadsbestuur zou in dit verband een voorbeeldfunctie kunnen vervullen en zelfs een actieve educatieve rol kunnen spelen en met het oog op een duurzaam beleid de platgetreden paden van de gemakkelijke aanpak verlaten en zo ook andere gemeenten inspireren.

Onze straat is een klein maar waardevol stukje natuurgebied, een veilige thuishaven voor flora en fauna, een groene oase in de zomer, in de herfst een wandelpad vol kleurenpracht en in de winter een oord van serene verstillig. Het ware zeer spijtig dat dit alles zou moeten verdwijnen door op ondoordachte wijze deze waardevolle bomen om te hakken.

Vanuit onze grote bekommernis voor een gezonde, rustige en duurzame leefomgeving kunnen wij ons niet akkoord verklaren met deze vergunning.

...

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid 3° VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing, een beroep kan instellen bij de Raad.

Het betoog van de verzoekende partij overtuigt. Ze maakt voldoende aannemelijk hinder en nadelen te kunnen ondervinden door de bestreden beslissing.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging - Tweede middel

Standpunten van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 14 en 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, van de artikelen 1.1.4 en 4.3.1 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het rechtzekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de behoorlijke afweging.

De verzoekende partij zet onder meer uiteen:

“...

Verweerster beschrijft enerzijds quasi lyrisch de pracht van de straat door de aanwezigheid van de hoogstammige bomen. Deze bomen staan hier sinds 1938-1955 [stuk 12] (en zijn dus tussen 58 en 75 jaar oud) en anderzijds geeft ze haar akkoord tot een tabula rasa van deze prachtige parkachtige straat.

De heraanplant met jonge boompjes komt niet tegemoet aan de vereiste van de goede ruimtelijke ordening.

In het onderdeel van de straat dat de bestemming parkgebied draagt stelt art. 14 van het K.B. Gewestplan het behoud van parkgebied. Met een vergunning voor de integrale kaalkap van de straat, begint men weer van de nulsituatie en dient er nog minstens 50jaar gewacht te worden voor het parkachtig karakter zich hersteld heeft.

Verweerster handelde niet zorgvuldig door o.m. de decretaal vastgelegde criteria van de goede ruimtelijke ordening (o.m. via art. 4.3.1 van de V.C.R.O.) niet op te nemen in diens afweging. Ze heeft, net als de vergunningaanvrager en de vergunningverlener in eerste aanleg, geen gegrond motief om de kap van alle bomen in één keer te rechtvaardigen en houdt geen rekening met alle waarden en voordelen die de huidige bomen bieden, niet in het minst voor de bewoners van de straat. Ze meent dat door het opleggen van een heraanplantingsvoorwaarde de landschappelijke en ecologische waarden gecompenseerd zijn, maar dit is feitelijk fout omdat dit niet geldt voor de eerstkomende vijftig jaar.

Verweerster gebruikt de motieven uit het advies van het agentschap voor natuur en bos (ANB) om de goede ruimtelijke ordening te motiveren; dit advies kan niet in de plaats treden van de toets van de goede ruimtelijke ordening. Immers, uit geen enkel element uit dat advies van ANB blijkt dat zij de toestand ter plekke bestudeerd hebben, hun advies blijkt niet meer dan te bestaan uit standaardformuleringen.

Hiermede heeft verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld.

...

In tegenstelling tot het College van Burgemeester en Schepenen van de stad Geraardsbergen stelt verweerster wel vast dat een deel van de straat en bomen gelegen is in planologisch parkgebied.

Daarna komt ze tot de vaststelling dat de te kappen 60-tal bomen een coherent en samenhangend geheel vormen met de omgeving.

Wat betreft de goede ruimtelijke ordening schrijft ze dat er een beoordeling nodig met toepassing van art. 1.1.4 en 4.3.1 van codex en beschrijft ze hoe de te kappen hoogstammige bomen beeldbepalend zijn in deze dreef met parkachtig karakter.

Vreemd genoeg betreft verweerster ter motivering van de goede ruimtelijke ordening art. 16 van het natuurdecreet erbij, zonder daarbij aan te halen hoe de geleden schade aan fauna/flora zal vermeden worden en vervolgens wordt ook het advies van het agentschap voor natuur en bos erbij gehaald om te motiveren dat een heraanplant er zou moeten voor zorgen dat de landschappelijke waarde in stand gehouden wordt en dat het parkkarakter in het straatbeeld niet aangetast wordt, hetgeen verzoekster betwist.

Verweerster heeft echter nagelaten om de bepalingen van art. 1.1.4 en 4.3.1 van de V.C.R.O. (integraal) toe te passen. Louter bij wijze van stijlclausule vermeldt verweerster dat deze bepalingen dienen toegepast te worden. Het volstaat echter niet hier enkel en alleen naar te verwijzen ze dienen ook daadwerkelijk toegepast te worden. Nochtans stond verzoekster uitvoerig stil bij de bepalingen van deze twee artikelen, en in het bijzonder legde ze omstandig uit hoe met het besluit van het Schepencollege niet verzoenbaar was met de diverse onderdelen van die bepalingen. Hieronder bij "2. Juridisch kader" zal nagegaan worden of voorliggend besluit al dan niet verzoenbaar is met de bepalingen van art. 1.1.4 en 4.3.1 van de V.C.R.O. In de rubriek 1.11 van het betwiste besluit wordt alvast niet stil gestaan bij de verschillende criteria die de decreetgever heeft vooropgesteld om een toetsing aan de goede ruimtelijke ordening uit te voeren. Die criteria werden nochtans puntsgewijs overlopen in het beroepschrift. Verweerster lijkt dit echter genegeerd te hebben.

Hiermede

- 1) Heeft verweerster kennelijk onredelijk gehandeld door onvoldoende te motiveren waarom de bezwarende elementen uit het beroepschrift niet behandeld worden. Ze heeft zelfs nagelaten te oordelen of ze al dan niet gegrond zijn.*
- 2) Heeft verweerster het recht op verdediging geschonden, een der beginselen van behoorlijk bestuur. Verweerster doet de elementen van verzoekster af als onbestaande.*
- 3) Heeft verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, wat vereist dat de Deputatie die het beroepschrift dient te behandelen en te beoordelen onderwerpt aan een eigen, zorgvuldig, deskundig en afdoende onderzoek. Ze heeft nagelaten dit te doen.*
- 4) Is de materiële motiveringsplicht geschonden, doordat ze geen rekening houdt met dit onderdeel van het beroepschrift en ze dit niet in haar afweging, motivering inzake de watertoets betreft.*
- 5) Is de formele motiveringsplicht geschonden. Deze plicht vloeit voort uit artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van rechtshandelingen. De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. Ze gebruikt motieven/bepalingen uit het natuurdecreet (overigens foutief, zie derde middel) om de goede ruimtelijke ordening te verantwoorden.*

Een correcte motivering ontbreekt dus in het litigieuze besluit.

- 6) Heeft verweerster het rechtszekerheidsbeginsel geschonden doordat ze de door de decreetgever aangereikte criteria uit de van toepassing zijnde artikelen uit de VCRO links liet liggen.

...

Verweerster merkt op dat de gemeente geen enkele reden aangeeft voor het kappen van al deze hoogstammige bomen. Verweerster doet wel wat haar opgedragen is door één onderdeel van dit punt 2°. In het litigieuze besluit worden enkele omgevingskarakteristieken weergegeven. Op dit punt geeft verzoekster niets aan te merken. Het andere onderdeel van dit punt 2° vereist dat verweerster rekening dient te houden met die omgevingstoestand. Ze gaat eerst op een quasi lyrische wijze de pracht van de omgeving beschrijven, waarbij ze oordeelt dat de pracht gevormd wordt door die te kappen hoogstammige bomen, voegt er aan toe dat de aanvrager geen enkele reden opgeeft om ze kappen en concludeert dan dat ze allemaal gekapt mogen worden. Dat er nieuwe jonge boompjes in de plaats komen, zoals gevraagd in het advies van ANB, doet geen afbreuk aan die vaststelling. Zelf met die jonge boompjes verdwijnt dit parkachtig karakter en dit coherent en samenhangend geheel voor minstens 50 jaar. Verweerster schrijft zelf dat die oude bomen beeldbepalend zijn

Het duurt immers minstens 50jaar vooraleer die jonge boompjes de straat zijn huidige uitstraling en karakter zullen teruggeven. Verweerster creëert een vals beeld door te stellen dat door een heraanplant met jong plantgoed : "het parkachtig karakter niet aangetast wordt". Het parkachtig karakter wordt wél aangetast en dit voor minstens 50 jaar.

Verweerster had rekening kunnen houden met de omgevingstoestand door veel voorzichtiger te werk te gaan. Door in plaats van kap van alle bomen te beperken tot bvb. de bomen die ziek zijn of een gevaar vormen.

In art. 14 van het K.B. Gewestplan staat : (...)

Minstens voor het onderdeel van de Resteleustraart dat in de bestemming parkgebied ligt is de totaalkap van bomen in strijd met deze bepaling. Het is de bedoeling dat ze in hun staat (op zijn minst toch zo goed mogelijk) bewaard blijven. Het kan niet de bedoeling geweest zijn om bvb. bomen te laten aanplanten en vervolgens om de 75jaar als de bomen oud genoeg zijn en vanaf dan de echte uitstraling van een park geven aan de straat ze in één beweging tegen de vlakte te werpen om dan weer van voren af aan te moeten beginnen, en als bewoner weer de aanschijn van een kale uitgekleden vlakte te hebben.

In ieder geval dient verzoekende partij nog minstens 50 à 75 jaar te wachten voor haar straat terug de aanschijn van een park zal hebben, dan zal ze 112 à 137 jaar oud zijn. Met de huidige stand van de geneeskunde lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat verzoekster het ooit nog mag meemaken dat het parkachtig karakter terugkomt.

Het onderdeel van de straat die de bestemming parkgebied draagt wordt dus niet in zijn staat bewaard. Het artikel 14, 4.4. van het K.B. Gewestplan is dus geschonden.

Punt 1° (van art. 4.3.1 §2 van de V.C.R.O.) somt een aantal aandachtspunten en criteria op waaraan het aangevraagde op beoordeeld dient te worden, voor zover die criteria en aandachtspunten relevant of noodzakelijk zijn voor de zaak.

- De schaal is m.i. een zeer relevant criterium/aandachtspunt. De werken zijn zeer grootschalig en tasten het beeld van de straat in één beweging heel drastisch aan door alle bomen te laten kappen. In tegenstelling tot wat de stad

Geraardsbergen poneert [stuk 4] zijn de bomen niet allemaal ziek, dood of in vervalphase. De eerste erkende boomdeskundige stelt [stuk 12] dat het overgrote deel van de essen in een goede conditie verkeert. De stad Geraardsbergen heeft geen enkel juist motief om de bomen massaal te kappen en ook de Deputatie heeft geen enkel gegrond motief om op zo'n gigantische schaal de kap te verantwoorden. Ze heeft kennelijk onredelijk gehandeld.

- Ook de visueel-vormelijke elementen komen niet aan bod bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening, hoewel m.i. relevant geacht: het visuele aspect van de bomenpracht tijdens de bloei in de lente, de groei in de zomer, de kleurendiversiteit in de herfst en de feeëriek sfeer bij sneeuw tijdens de winter is allesbepalend voor het karakter van deze straat. Dit verdwijnt de komende 50jaar, hetgeen onwezenlijk lang is in een mensenleven. Quasi alle 50-plussers zullen in hun leven de dreef nooit meer meemaken zoals hij visueel nu is.
- Het cultuurhistorisch aspect werd evenmin in rekening gebracht. De bomen werd vermoedelijk zoals de boomdeskundige stelt [stuk 12] samen met de aanleg van de wijk/straat aangelegd sinds 1938. Er zit aldus een cultuurhistorisch aspect aan, dat zomaar weggeveegd wordt door andere bomen aan te planten.
- De gezondheid van de bewoners wordt ook al niet onderzocht in het besluit: nochtans vormt deze boomrijke omgeving een belangrijke (hinder- en stof)buffer tegen de industriële UNAL-site gevestigd aan de aangrenzende Gaverstraat. Daarenboven bezorgen deze bomen een apart gunstig koel microklimaat tijdens hittegolven wat eveneens gunstig is voor de gezondheid van de bewoners. Ook is nu bewezen dat het uitzicht op groen een positieve bijdrage levert voor het welbehagen van de mensen die er kunnen van genieten [stuk 20].
- De veiligheid wordt evenmin besproken: de bomen zijn nog in goede conditie en vormen niet het minste gevaar voor de veiligheid van de bewoners en/of weggebruikers. Deze bomen vormen toch wel een groene long van de straat en de ruime omgeving (waaronder dus ook de stadskern van Geraardsbergen waar bebouwing veel dichter is). Volgens een verslag van een bomendeskundige [stuk 12] (...)

Deze analyse druist dus in tegen de analyse van de vergunningaanvrager die stelt [stuk 4]

“De bomen zijn reeds vele tientallen jaren oud, Bijgevolg zijn er een aantal ziek, dood of in de vervalphase. Om problemen te voorkomen is het aangewezen deze tijdig te verwijderen.”

In art. 1.1.4 van de V.C.R.O. waarnaar verwezen wordt in het besluit, staat: (...)

De Deputatie hield evenwel geen rekening met deze criteria om te bepalen of het kappen van al die bomen in één keer gericht is een duurzame ruimtelijke ordening. M.i. werden die criteria één voor één miskend:

- De schaal, de visueel-vormelijke aspecten, de gezondheid en de veiligheid hebben we hierboven bij de bespreking van artikel 4.3.1 van de VCRO reeds toegelicht.
- Er wordt niet onderzocht of dit al dan niet in overeenstemming is met de doelstelling van een duurzame ruimtelijke ordening. Een duurzame ruimtelijke ordening bestaat onder andere uit een kwalitatieve ruimtelijke ordening. Kwaliteit zal er niet meer zijn als enkel de asfalt overblijft en al het groen met de grond gelijk gemaakt wordt. Dit is een aantasting voor de huidige en toekomstige generaties.

- Er dient een afweging gemaakt te worden tussen de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten. Het is in de eerste plaats al niet duidelijk uit de vergunning welke maatschappelijke activiteit überhaupt baat heeft bij deze vergunning. In ieder geval zijn de gezondheid en de baten van een gezonde en mooie leefomgeving niet meegenomen in de afweging aangezien er helemaal geen afweging gemaakt werd. Ook de gevolgen voor de natuur (broedgelegenheid voor vogels, foerageergelegenheid voor vogels, talrijke epifytische insecten, ..) en het belang van deze plek als stapsteen tussen de bestaande groene kernen laat men ook links liggen.
- De gevolgen van de beslissing op de ruimtelijke draagkracht werd evenmin onderzocht. Dat men een bijzonder groene omgeving in één beslissing omdoopt tot een kaal gebied zorgt ongetwijfeld voor overschrijding van de ruimtelijke draagkracht. Hoewel ruimtelijke draagkracht geen strikt definitie kent, hoeft het geen betoog dat de ingreep bijzonder drastisch is dat het uitzicht en de leefomgeving totaal uitkleedt tot een naakte levenloze asfaltbaan. Dit had opgevangen kunnen worden door bvb. een beperkt aantal bomen te vervangen, zoals de eerst de zieke bomen en/of de bomen zonder "toekomstperspectief". In het verslag over de bomen van de bomendeskundige [stuk 12] is sprake van "Enkele essen (2-3 tal) worden gedomineerd door omstaande bomen uit de aanpalende tuinen. Deze onderdrukte bomen hebben weinig toekomstperspectief. Bij de Japanse kerslaars komen enkele dode bomen voor, een deel vertoont een matige tot slechte conditie en kroonsterfte. Maar een groot deel is nog in leven en bloeit." Voorliggende beslissing lijkt er alle schijn van mee te dragen dat men zeer gemakzuchtig gehandeld heeft. Alle voordelen die deze unieke dreef dragen kunnen niet zomaar vervangen worden met een heraanplant. Het is tot minstens een halve eeuw wachten voor die voordelen terugkomen.

Doordat de verwerende partij geen rekening hield met de (criteria en doelstellingen) van artikelen 4.3.1 en 1.1.4, is het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur de door haar opgewekte en gerechtvaardigde verwachtingen van het rechtssubject niet mag beschadigen. Het rechtszekerheidsbeginsel wil de burger zekerheid geven over zijn rechtspositie. Bovendien moet de burger kunnen rekenen op een standvastigheid van het bestuur.

2b. Het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de behoorlijke afweging

...

Doordat verweerster zo kort door de bocht gaat ("doe alles maar weg") en zich tevreden stelt met een heraanplant waardoor er van een herstel van alle waarden die de bomen nu vandaag de dag vertegenwoordigen, pas sprake is na vele decennia, heeft ze helemaal niet alle belangen zorgvuldig afgewogen. Ze heeft niet nagegaan of het nu echt wel nodig is om alles in een keer weg te nemen. Er komt wel een compensatie, maar is tot heden geen enkel gerechtvaardigd motief om de huidige bomen weg te doen. Verzoekster liet daarentegen wel de bomen onderzoeken door een erkende bomendeskundige, die tot een andersluidende conclusie komt dan het stadsbestuur. De bomendeskundige stellen dat alle bomen in een goede conditie verkeren en dat er slechts een paar van 60-tal bomen een sombere toekomst hebben.

...

Het motief van de vergunningaanvrager, hoewel achteraf geponeerd en geen expliciet motief vormt van de bestreden vergunning, kan het m.i. toch in ogenschouw genomen worden door Uw Raad. Het motief van de stad Geraardsbergen is onredelijk omdat ze

meent dat alle bomen ziek, dood of in verval zouden zijn. Dit is echter in tegenspraak met het verslag van de bomendeskundige die oordeelt dat slechts 2-3 van de in totaal 20 essen weinig toekomstperspectief zouden hebben en dat enkele van de 36 Japanse kerselaars dood zijn.

Het motief van de verwerende partij is dat mits heraanplant met andere soorten de landschappelijke en ecologische waarde behouden zou blijven. Verweerster verlies hierbij uit het oog dat een volledige kaalkap de buurt opzadelt met een landschappelijke en ecologische woestijn voor een tijdspannen van een halve eeuw. Indien verweerster daadwerkelijk de landschappelijke en ecologische waarden genegen was, dan had ze nooit zo'n drastisch besluit genomen. Er blijft een naakte, doodse straat over die pas na ten vroegste 50 terug het unieke karakter terugkrijgt wanneer echter de meeste van de huidige bewoners van het toneel zullen verdwenen zijn. Beide overheden (vergunningverlener in eerste aanleg en verweerster) hebben hiermede het redelijkheidsbeginsel geschonden.

...

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoekster betwist dat de aanvraag in overeenstemming is met de gewestplanbestemming parkgebied, alsook dat de deputatie de criteria van de goede ruimtelijke ordening in haar afweging heeft opgenomen.

...

Artikel 14.4.4 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 geeft geen definitie van het begrip "parkgebieden" zodat de term in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen en derhalve dient aangemerkt te worden als een terrein dat door beplanting met bomen en heesters tot een wandel- en rustplaats is ingericht. In een parkgebied kunnen bijgevolg slechts die handelingen en werken worden vergund die behoren of bijdragen tot de inrichting van het parkgebied (RvVb nr. A/2012/0180 van 9 mei 2012).

De aanvraag betreft het kappen van bomen. Dergelijke activiteit kan worden beschouwd als een handeling die zal bijdragen tot de inrichting van het parkgebied. Deze beslissing voorziet tevens in de heraanplanting, zodat des te meer kan worden geconcludeerd dat het vergunde de sociale functie van het parkgebied niet in het gedrang zal brengen.

De goede ruimtelijke ordening werd in de bestreden beslissing als volgt beoordeeld (stuk 7, p. 4-5): (...)

Uit de hierboven aangehaalde motivering blijkt dat de deputatie wel degelijk rekening heeft gehouden met de in de omgeving bestaande toestand en het visueel-vormelijk aspect van de aanvraag. Ze heeft het beeldbepalend karakter van de bomen in het straatbeeld vastgesteld, maar omdat de gerooide bomen moeten worden heraangeplant met minstens evenveel bomen heeft de deputatie redelijkerwijze kunnen concluderen dat het parkkarakter in het straatbeeld niet zal worden aangetast. Door die heraanplant worden ook de landschappelijke en ecologische waarden in stand gehouden. De deputatie is het gunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos bijgevolg bijgetreden en heeft het aangevraagde dan ook verenigbaar geacht met de goede ruimtelijke ordening.

Overeenkomstig artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° en 2° VCRO behoort het tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om op concrete wijze te

onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening bij haar beoordeling dient te betrekken. Het feit dat de deputatie niet alle aspecten, opgesomd in voornoemd artikel van de VCRO, letterlijk overloopt, betekent geen onzorgvuldigheid van de deputatie, omdat de deputatie enkel de relevante criteria bij haar beoordeling moet betrekken.

Tevens moet worden opgemerkt dat de motiveringsplicht die op de deputatie rust, niet impliceert dat zij, als vergunningverlenend bestuursorgaan, alle tot staving van het administratief beroep aangevoerde middelen of argumenten rechtstreeks en punt na punt moet beantwoorden (RvVb nr. A/2011/0044 van 19 april 2011).

De deputatie heeft thans in haar beslissing niet alle bezwaren uit het beroepschrift van verzoekster beantwoord, maar de beslissing bevat wel de met de goede ruimtelijke ordening verband houdende redenen die de vergunning ondersteunen. De bestreden beslissing is dan ook afdoende gemotiveerd.

De deputatie heeft onderzocht of de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening en uit niets blijkt dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het tweede middel is niet ernstig en ongegrond.

...

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

Het arrest A/2012/0180 staat Uw raad louter stil bij het private versus het sociale karakter van een paddock bij een artspraktijk. In voorliggende zaak gaat de discussie niet over de sociale functie, maar wel over het feit of voorliggend parkgebied in diens staat bewaard kan worden.

*We herhalen dat de haast lyrische beschrijving van de deputatie over de bomenpracht in deze staart – in het betwiste besluit - haaks staat op diens drastische besluit. Net de combinatie van die vaststelling van de pracht van de Resteleustraart (de pracht die quasi exclusief bepaald wordt door de **oude** bomen met hun brede kruinen) enerzijds en de vaststelling dat een deel in parkgebied gelegen is, had de deputatie er net moeten toe nadenken hoe ze die pracht zo goed mogelijk kan bewaren met het oog op die parkbestemming. Er is aldus een bijzonder grote discrepantie tussen de beschrijving van de ruimtelijke context door de deputatie en het handelen van diezelfde deputatie in diens besluit.*

We maken enkele vergelijkingen om dit nog meer te duiden:

1) stel inzake een hypothetische vergunningsaanvraag voor de sloop en heropbouw van een beschermd monument de deputatie zou oordelen hoe prachtig het monument wel is, maar nadien zegt dat het mag gesloopt worden en er toch een nieuw gebouw zal komen dat binnen enkele eeuwen wel terug erfgoedwaarde zou krijgen. Ook zo'n motivering knelt evenzeer.

2) stel inzake een hypothetische vergunningsaanvraag om het leefgebied van een bedreigde orchidee te verwijderen en te vervangen door een ander soort leefgebied, waarbij de vergunningverlener benadrukt hoe zeldzaam die orchidee wel is en nadien de vergunning verleent onder het motief dat er wel nieuwe natuur terugkomt. Ook in dergelijk

geval gaat die vergunningverlener zeker niet omzichtig te werk en diende ze o.i. te garanderen dat de soort niet verdwijnt.

Hetzelfde argument geldt hier: ook hier diende de overheid er op toe zien hoe dit prachtige uitzicht – minstens voor het parkgebied – zo goed mogelijk kon bewaard blijven. Dit had ze kunnen doen door minstens de meest beeldbepalende en meest oude en/of grote bomen te bewaren. Uit de keuze van de deputatie voor de drastische tabula rasa kan niet anders dan geconcludeerd worden dat voorliggend parkgebied niet in zijn staat bewaard blijft. Iets wat een vergunningverlener zelf als prachtig omschrijft kan men niet zomaar, zonder de minste milderende en/of beperkende maatregel en/of passende voorwaarde elimineren. M.i. is er dus een schending van de materiële motiveringsplicht aangezien de deputatie geen rekening hield met de motieven die ze zelf ingeroepen heeft in haar besluit.

We wijzen nog naar het arrest van de Raad van State **nr. 80.053 van 4 mei 1999** waarbij deze oordeelde (eigen vetdruk): (...)

In datzelfde arrest oordeelde de Raad van State nog i.v.m. het moeilijk te herstellen nadeel voor verzoekers: (...)

Hierop volgend oordeelde de Raad van State inzake de vernietiging van het zelfde besluit in het arrest **nr. 101.549 van 6 december 2001**: (...)

Voorliggende casus is zeer vergelijkbaar met de hier geciteerde arresten van de Raad van State, m.n. een gebied met een ruimtelijke configuratie van parkgebied omgeven door woongebied. Als de Raad van State daar oordeelde dat de rooiing van 1/3 van de bomen in die zaak al niet verenigbaar is met het architectonisch karakter van de bestemming parkgebied en zelfs een heraanplant (waarbij Canada-populieren vervangen worden door inheemse bomen) niet verenigbaar geacht wordt met de algemene bestemming van het parkgebied valt zeker niet in zien hoe de rooiing van 100% van de bomen (met een deel inheemse bomen) van een prachtige straat (i.c. de Resteleustraart) die in tegenstelling tot de hierboven geciteerde zaak (waar de verwerende partij geen bijzondere omschrijving gaf van de bomen of het parkachtige karakter van canada-populieren aldaar) door de deputatie hier – in het betwiste besluit - omschreven wordt als “(..)De aanvraag situeert zich langsheen de Resteleustraart, een kronkelige straat gekenmerkt door een parkachtig karakter. (..) De straat is omzoomd door voornamelijk essen en Japanse kerselaars, die een coherent en samenhangend geheel vormen met de bomen gelegen in het parkgebied, en met de aanplantingen in de privé-tuinen op de aanpalende percelen(..)”

In het arrest van de Raad van State **nr. 202.415 van 26 maart 2010**, oordeelde deze: (...) In voorliggende zaak gaat verwerende partij er verkeerdelijk vanuit dat het parkgebied in de Resteleustraart als zodanig bewaard kan worden door een heraanplant na de kap van de beeldbepalende bomen. Bewaren impliceert evenwel dat hetgeen prachtig en beeldbepalend is voor dat parkachtig karakter effectief als dusdanig bewaard en enkel hetgeen niet bijdraagt tot die parkfunctie vervangen wordt. Uit niets blijkt evenwel dat de oude (te kappen) bomen hier niet zouden bijdragen aan de parkfunctie.

De straat heeft een uniek groen karakter op deze heel steile flank die de zuidwestelijke uitloper vormt van de Oudenberg (met de Muur). Van in de Dendervallei kan je uitkijken op deze groene flank. Na de drastische kaalkap zal hier een groen slingerend lint

uitgeknipt zijn en zal vanaf dan iedereen zicht hebben op het asfalt van de straat en de bebouwing i.p.v. op deze groene slinger.

Uit de foto's [stukken 13 en 20] blijkt dat de oude bomen beeldbepalend zijn voor de straat, zoals overigens bevestigd in het bestreden besluit. Het betreft een dreef die zich in die 58-75jr prachtig heeft ontwikkeld en die in 1 slag tegen de vlakke gaat waardoor deze sublieme beboste helling een gigantische kale plek krijgt.

We wijzen er nog op dat verwerende partij ook geenszins de ouderdom van de bomen betwist. Nergens betwist verwerende partij dat deze bomen nog vele eeuwen kunnen overleven zoals concreet aangehaald in het verzoekschrift.

In een brief aan verzoekster verduidelijkt de vergunninghouder achteraf [stuk 4]: "De bomen zijn reeds vele tientallen jaren oud, Bijgevolg zijn er een aantal ziek, dood of in de vervalphase. Om problemen te voorkomen is het aangewezen deze tijdig te verwijderen."

Hiertegen wens ik volgende elementen te poneren:

- *Als alle bomen van "vele tientallen jaren oud" tegen de vlakke moeten, dan gaat ons landschap er nogal triestig uit zien. Het zijn net de oudste bomen die het landschap echt karakter geven. En het zijn vaak die bomen die een bescherming als monument krijgen. Als na enkele decennia iedere keer de bomen weg zouden moeten dan wordt iedere keer het landschap weer "uitgekleed".*
- *Het stadsbestuur werpt de diversiteit aan bomen hier op één hoop. Het gaat er onterecht van uit dat bomen al na enkele decennia gekapt moeten worden:*
 - *Een Es kan tot 300jr oud worden [stuk 6].*
 - *Er is een 175oude Catalpa die als monument beschermd is [stuk 10]*
 - *Een Berk kan tot 100 jaar worden [stuk 7]*
 - *De oudst gekende Spar is 9550 jaar oud [stuk 9]*
- *De boomdeskundige spreekt de stelling van verweerster tegen [stuk 12 en 22]. De boomdeskundige [stuk 12] schrijft dat de bomen in een goede conditie verkeren en dat er slecht 2-3 essen geen toekomst hebben en er slecht een paar Japanse kerselaars dood zijn.*

I.v.m. de diverse punten i.v.m. de goede ruimtelijke ordening stelt de verwerende partij enkel dat ze niet alle punten van het beroepschrift dient te beantwoorden.

*Art. 4.3.1 §2, 2° van de V.C.R.O. stelt evenwel dat er rekening gehouden moet worden met de bestaande toestand. Verweerster beschrijft enkel die bestaande toestand, maar doet er verder niets mee, laat staan dat ze er rekening mee hield. Ook het feit dat de deputatie geen rekening hield met de punten van art. 4.3.1, §2, 1° wordt overigens niet betwist door de deputatie. Nochtans benadrukken deze punten nog veel meer, dan ten tijde van het enkel bestaan van de gewestplanvoorschriften (zoals deze van art. 14.4.4 van het gewestplan-kb) en ten tijde dus van hierboven geciteerde arresten van de Raad van State inzake een besluit van anno 1999, dat er nu een reserf aan extra aandachtspunten zijn bijgekomen die ervoor dienden te zorgen dat zo goed als mogelijk rekening moet gehouden worden met de schaal van een project alsook de visueel-vormelijke aspecten en de doelstellingen van artikel 1.1.4 van de VCRO (met o.a. het doel rekening te houden met de behoeften van de **huidige** en van de toekomstige **generaties**, met de ruimtelijke draagkracht en de esthetische gevolgen)*

...

Beoordeling door de Raad

1.

De aanvraag betreft volgens de bestreden beslissing het kappen van alle bomen langs de Resteleustraart, waarbij het gaat over een 60-tal hoogstammige bomen. Nog volgens de bestreden beslissing is de betrokken straat een kronkelige weg met een parkachtig karakter en zijn de bomen “zeer beeldbepalend in straatbeeld”, vormen ze een geheel “en maken dat de straat een dreef karakter krijgt”. De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing tevens dat “door de gemeente geen enkele reden (wordt) aangegeven voor het kappen van al deze hoogstammige bomen”.

2.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn.

Een vergunningsbesluit moet derhalve duidelijk en op afdoende wijze de redenen opgeven waarop het vergunningverlenend bestuursorgaan haar beslissing steunt.

Bij het beoordelen van de wettigheid van een vergunningsbeslissing dient derhalve rekening gehouden te worden met de redenen die omschreven zijn in het vergunningsbeslissing en kan er geen rekening worden gehouden met aanvullende argumentatie in latere procedurestukken.

3.

De verwerende partij stelt vast dat “de bouwplaats” gelegen is in woongebied en parkgebied. Bij de beoordeling van “de juridische aspecten” stelt de verwerende partij slechts dat “de aanvraag niet a priori in strijd is met de voorschriften van het geldend gewestplan”.

Het wordt niet betwist dat de aanvraag gedeeltelijk gelegen is in “parkgebied”.

Artikel 14, 4.4 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, luidt als volgt:

“De parkgebieden moeten in hun staat bewaard worden of zijn bestemd om zodanig ingericht te worden, dat ze, in de al dan niet verstedelijkte gebieden, hun sociale functie kunnen vervullen”.

De hiervoor aangehaalde bepaling bevat geen definitie van “parkgebieden” zodat moet worden aangenomen dat de term in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen en alleszins verwijst naar een terrein dat onder meer met bomen beplant is. Het vermelde artikel 14, 4.4 legt de verplichting op om, ofwel, het terrein dat reeds als park bestaat, als zodanig te bewaren, ofwel, het terrein waaraan men de bestemming park heeft gegeven, zodanig in te richten.

Om welke redenen de verwerende partij de aanvraag, voor zover ze gelegen is in parkgebied, verenigbaar acht met deze bepaling, wordt in de bestreden beslissing niet vermeld, niettegenstaande de verwerende partij zelf vaststelt dat volgens de aanvraag alle (hoogstammige) bomen in de straat worden gerooid, dat de bomen aan de straat een parkkarakter geven en dat de gemeente geen reden vermeldt voor het kappen van de bomen.

De aanvraag, zoals omschreven in de bestreden beslissing, heeft, zoals blijkt uit de gegevens vermeld in de bestreden beslissing, betrekking op een bestaand park, dat volgens de hiervoor aangehaalde bepaling in zijn staat moet bewaard worden. In de bestreden beslissing worden geen redenen vermeld waarom de aanvraag, ondanks de hiervoor vermelde gegevens, toch verenigbaar wordt geacht met de bestemming “parkgebied”.

Het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing een voorwaarde oplegt om in het eerstvolgende plantseizoen na het kappen over te gaan tot het heraanplanten, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de bestreden beslissing geen beoordeling bevat van de verenigbaarheid van de aanvraag met de gewestplanbestemming parkgebied.

4.

Artikel 4.3.1, § 2, eerste lid VCRO luidt onder meer als volgt:

“...

§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

...”

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening bij haar beoordeling dient te betrekken en dient rekening te houden met de ingediende bezwaren en adviezen.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidsstoezicht is hij wel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

5.

Met de verzoekende partij moet vastgesteld worden uit de beschrijving in de bestreden beslissing van de betrokken straat met bomen, blijkt dat de bomen die het voorwerp uitmaken van de aanvraag “zeer beeldbepalend” zijn, een geheel uitmaken en aan de straat een dreef karakter geven.

Ondanks dit gegeven en ondanks het feit dat de verwerende partij zelf vaststelt dat de gemeente geen redenen opgeeft om de bomen te rooien, moet ook wat betreft de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, vastgesteld worden dat de bestreden beslissing geen redenen vermeldt waarom de aanvraag toch verenigbaar wordt

geacht, behalve dat “door het heraanplanten van de evenveel bomen langs de straat (...) de landschappelijke en ecologische waarden in stand (worden) gehouden en (...) het parkkarakter in het straatbeeld niet (wordt) aangetast”.

De verwerende partij komt, volgens de overwegingen in de bestreden beslissing, tot die conclusie op grond van het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos van 4 maart 2013. In het advies, dat geen beoordeling bevat inzake de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening, wordt gesteld dat heraanplanten noodzakelijk is “zodat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan”, waarna enkel gunstig wordt geadviseerd voor zover een aantal voorwaarden worden nageleefd.

Niet alleen moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet alle voorwaarden bevat die zijn opgesomd in het vermeld advies, maar tevens is dit “gunstig advies”, dat slechts betrekking heeft op een bepaald aspect, niet van aard dat het kan beschouwd worden als een afdoende motief voor de verenigbaarheid van de aanvraag tot het rooien van de bomen met de goede ruimtelijke ordening.

Het loutere gegeven dat het heraanplanten van bomen ervoor kan zorgen dat geen vermijdbare schade aan de natuur ontstaat, is geen afdoende verantwoording voor het verlenen van een vergunning voor een ongemotiveerde aanvraag tot het rooien van bomen, die door de verwerende partij zelfs omschreven worden als “zeer beeldbepalend” in het parkkarakter.

6.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

VI. VERZOEK TOT PREJUDICIËLE VRAAG

De verzoekende partij suggereert om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 4 van het besluit d.d. 20/07/2012 van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 tot aanwijzing van de handelingen in de zin van artikel 4.1.1, 5°, artikel 4.4.7, § 2, en artikel 4.7.1, § 2, tweede lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse Bouwmeester (B.S. 13/08/2012) artikelen 10 en 23 van de Grondwet doordat hierdoor het gelijkheidsbeginsel geschonden is omdat er geen standstill van de bescherming van het leefmilieu gegarandeerd is”.

Nog daargelaten de vaststelling dat het Grondwettelijk Hof niet bevoegd is om bepalingen van een reglementair besluit te toetsen aan bepalingen van de Grondwet, heeft de vraagstelling geen betrekking op de bestreden beslissing, zijnde de “in laatste administratieve aanleg” genomen vergunningsbeslissing. Er moet derhalve niet worden ingegaan op de door de verzoekende partij gesuggereerde prejudiciële vraag.

VII. KOSTEN

Op het verzoek van de verwerende partij om, in bijkomende orde en in voorkomend geval, de kosten ten laste van het Vlaamse Gewest te leggen, kan niet worden ingegaan aangezien artikel 4.8.28, §2, eerste lid VCRO bepaalt dat de kosten ten laste gelegd worden van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is ontvankelijk en gegrond.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 11 april 2013, waarbij aan stadsbestuur van de stad Geraardsbergen de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het kappen van bomen op een perceel gelegen te 9500 Overboelare (Geraardsbergen), Resteleustraet en met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie B, nummer 0332f.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij en dit binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275 euro, ten laste van de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 21 oktober 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,
met bijstand van

Ben VERSCHUEREN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Ben VERSCHUEREN

Nathalie DE CLERCQ